

**СЪВРЕМЕЕН
ЛЮБОВЕН РОМАН**

МАРУСЯ НИКОЛОВА

**МОСТ ПРЕЗ
ВРЕМЕТО**

Този ден се стори прекалено дълъг на Христина. Тя изгаряше от нетърпение да чуе гласа на Михаил. Всеки момент го очакваше да се обади, че е пристигнал. Жалко, че не успя да го посрещне на летището. Имаше голямо желание да го направи, но прецени, че технологичният анализ не може да чака. Възнамеряваше да се реваншира с романтична вечеря на свещи. Знаеше, че няма да го впечатли с високи кулинарни постижения, и затова не възнамеряваше да опитва. Лукашев бе фен на италианската кухня. На път за вкъщи щеше да се натовари с всичко необходимо. Но не това беше главното.

През месеца, в който бяха разделени, изпитваха остра нужда от близост и конкретно чертаене на планове за бъдещето. Това време им бе необходимо, за да разберат какво са един за друг. И двамата съжаляваха, че са изгубили ценни часове в колебание и задръжки. Приятелят ѝ беше прав: Краткостта на живота не позволява да пилеят времето си. Излетите на Витоша, разговорите, театърът, киното и изложбите можеха да залегнат по-дълбоко в културна-

та програма, но контактите им не биваше да се изчерпват с тях.

В същото време Михаил, взел душ и отпочинал от дългия път, хвана слушалката. Той би бил по-щастлив, ако Христина го бе посрещнала при стъпването му на родна земя. Имаше нагласа за това и я търсеше с жаден поглед сред посрещачите. Ала несъмнено тя е била отрупана с работа, от която не е могла да се откъсне... Радостният глас на Христина погали слуха му:

– Каква телепатия! – възкликна тя, – тъкмо посягах към телефона. Как пътува, приятелю?

– Чудесно, любов моя! И по време на престоя, и през целия път не преставах да мисля за теб. На моменти дори изключвах от действителността.

– Това добре – засия Христина, – но как се справи там? Не се и съмнявам, че си очаровал французите.

– Без да скромнича, така си е – в същия тон отвърна Лукашев и се разсмя. – Те са емоционален народ, зареден с чувства-

телност. Да не говорим колко са любезни и отзивчиви. Всяка моя картина, в която имаше подчертано усещане за цвят и жизненост, в края на изложбата се оказа купена.

– Радвам се за теб. И за миг не съм се усъмнила, че ще бъде иначе. Как мина гостуването ти в най-романтичната столица в Европа?

– В разходки и посещения на всички забележителности. Нашата Мари се оказа страхотен гид. Чувството ѝ за хумор обаче ме впечатли най-силно. Моят брат е щастливец. Поставил ми е ултиматум да те заведа на гости веднага щом ти се отдаде възможност... Как си, скъпа? Липсвах ли ти? Не се смей, задавам въпроса сериозно!

– Не се смея – възпротиви се от другата страна Христина, – напълно съм сериозна. Признавам: Липсваше ми. Имаме да си казваме толкова много неща...

– Но на първо време ми кажи оная кратка думичка.

– Не бързай! Ще ти я кажа довечера при блясъка на свещите.

– Нещата взеха посоката, която очаквах. Твоите думи съвпадат с мислите ми, сла-

дурче – пошегува се мъжът, но допълни твърдо: – Тази вечер искам да мислим и говорим само за нас. Ще ти споделя важни неща, които трупам от доста време в себе си, но не се решавах да им дам глас. Моментът настъпи...

– Заинтригува ме! – нетърпеливо го прекъсна Христина. – Да не губим време тогава, пък и виж как е приклекло небето. Ако се забавиш още малко, колата ти ще се превърне в лодка.

– Забелязвам, че се разсаждат гръмовити облаци, но те не могат да засенчат радостта ми, че след миг ще сме заедно, за да чуем песента на сърцата си.

– Не се бави и запази това приповдигнато настроение.

– Да знаеш само как ме тонизираш с нетърпението си – прошепна Лукашев.

Неговият шепот бе далеч по-въздействащ от думите. Лекотрептящият глас подклаждаше желанието да прилепне към гърдите му. Знаеше, че в този момент очите му блестят. Той очакваше взаимност. Тя развълнувано изрече:

– Чакам те!

– Харесвам твоето нетърпение – с още по-проникновен тон промълви мъжът и добави след многозначителна пауза: – Обичам те!

– И аз!

Лукашев затвори слушалката с приятното предчувствие, че ще се наслаждава на най-вълнуващата вечер в живота си. Досега Христина никога не бе говорила за чувствата си. Оставяше го сам да се досеща. Тя беше уравновесен човек. Знаеше кога да говори и кога да мълчи. Това нейно „нетърпение“ несъмнено бе продиктувано от осъзнати чувства. То беше един вид обещание, че тази вечер ще бъде знаменателна.

Слушалката хлопна меко. Устните на Христина потрепнаха в щастлива усмивка. След минути мъжът, когото обича, ще бъде тук, обвил тялото ѝ с ръцете, на които се възхищаваше. Напоследък в представите ѝ често изпъкваше картината на пълно единение. Тя безпогрешно разчете мислите му зад шеговитите фрази. Искаше тази вечер той да ги огласи и не възнамеряваше да го

прекъсва. Ще го остави да излее онова, което е в сърцето му. Нека я задушават с прегръдки и целувки, а тя ще отговори със същото, защото копнееше за близостта му. Заради нейната болезнена сдържаност бяха пропуснали безброй възшебни мигове.

Трябваше да вложи всичко от себе си в тази връзка, а не да складира резерви в ума и сърцето си. Често вдигаше слушалката, за да го повика при себе си, но не ѝ достигаше смелост. Съзнаваше, че му причинява болка, и го обърква с отказите си, но не предприемаше нищо, за да промени нещата. Но това вече е минало. Настоящото даваше светкавичен обрат. Представяше си как лицето на любимия мъж ще се проясни, когато се отпусне в прегръдките му и му позволи да я вземе. Двамата ще престанат да усещат земята под краката си, ще загубят представа за времето и ще потънат в опиянението...

Младата жена прокара пръсти през гъстата си коса, защото така бе по-лесно да я разреши. Пристъпи към огледалото и понечи да се разкраси за него. Отказа

се, тъй като се сети, че не носи руж в чантата си. Но и без това лицето ѝ пламтеше. А да се освежи в тоалетната, не разполагаше с време. Михаил живееше на две преки оттук и ще долети в истинския смисъл на думата. Христина съзна, че и двамата жадуват за тази интимна вечер и очакват много от нея.

Мислите ѝ бяха прекъснати от рязко почукване по вратата. Без да дочака отговор, в стаята се втурна най-очарователният мъж, когото познаваше. Беше задъхан и разгорещен. И за миг не се усъмни, че е взел стълбите на един дъх. Очите му искряха. Грейналото лице разкриваше всичко онова, което изпитваше в момента – любов, безкраен възторг и радост, че са отново заедно. Миг, за който бе копнял по време на дългата раздяла.

Изглеждаше перфектно. Носеше елегантен бежов пуловер със сложна плетеница от релефни фигури и черен панталон с безупречен ръб. В ръцете си държеше огромен букет от тъмnochервени рози, които поднесе с нетърпелива целувка. Жената остана в прегръдките му, въпреки че розовият храст

бодеше гърба ѝ.

– Знаеш ли какво установих, любима?
– наместо поздрав полугласно запита Михаил и повдигна брадичката ѝ. Усмихна се на любопитството в погледа ѝ. – Прояви мъничко търпение! Ще ти го кажа, след като те целуна веднъж и още веднъж – той изпълни намерението си, след което продължи развълнуван: – Разбрах, че не принадлежа на себе си. Аз съм изцяло твой. Знам, че красавици като теб не се впечатляват от подобни излияния, защото ги отрупват с тях, но аз съм единственият мъж, който няма да спре да ги изговаря.

– А аз ще си призная, че се чувствам зле, когато не си до мен.

– Едва сега ли го разбра? – мъжът захвърли розите върху дивана и я завъртя вихрено около себе си.

– Сега се убедих – смееше се на момчешкия му порив Христина. – Пусни ме, ще ми се завие свят!

– Това и целя – той я повдигна високо и я задържа във въздуха. – Искам те раз-

люляна, опиянена и дезориентирана. Само такава мога да те отнеса накрай света.

Христина остана в ръцете му без съпротива. Дори и не помисли, че някой може да влезе и да се шокира от тази интимност. Художникът имаше прелъстителен поглед, който хипнотизираше и се забиваше надълбоко. Тя не се съмняваше, че много жени го гледат с обожание и трепет. Той преливаше от онази негова самоувереност, която я превзе в началото. Тя не се натрапваше и не дразнеше. Беше смущаваща и предизвикателна. И да искаше, повече не би могла да устои на мълниите, които мятаха очите му, на благозвучния тембър на гласа му, на чистото ухание, което излъчваше. Беше наясно какво иска за себе си. Искаше този мъж. За пореден път си даде сметка, че до този момент не бе живяла и не бе обичала истински.

Когато бързаха към колата, мернаха отдалеч Илия Статков. Образът му сякаш ги приземи. Дръпна ги от розовите облаци, където витаеха, и присмехулно посочи реалистичния свят, от който се бяха изтръгнали.

Очакваха да чуят обичайната му реплика, която използваше наместо поздрав: „Не ми казвайте, че сте щастливи, виждам го“, но вместо това той подхвърли многозначително:

– Хей, и умната! Белчева, утре е важен ден. Не удължавай приветствията към плейбоя...

Резервите му относно „съвременния Казанова“ се бяха стопили. Все пак всяко правило си имаше своето изключение. Изглежда Лукашев стоеше по-близо до нормалните хора. Щеше да балансира като опитен въжеиграч между личния живот и изкуството. Възможно бе идеята, поддържана от школата на Фройд, че художниците са недоразвити хора с инфантилни и автоеротични черти, да се окаже пълна глупост. Статков и без това не беше почитател на основателя на психоанализата.

– За какво говори? – полюбопитства Михаил, след като Илия Статков се скри от погледа им. – И все такъв ли е разпоредителен, с навити пружини?

– Може да се каже – изсмя се звънко Христина не толкова на думите, колкото

на комичното му изражение. – Той трудно изчерпва сили и мрази да има неизвестни. Иска всичко да е ясно и под контрол.

– Познавам го – поклати насмешливо глава Лукашев. – С него трудно се говори, особено ако са засегнати интересите или хората му.

– Намек ли улавям?

– Щеше да ми издере очите, когото разбра, че те свалям.

– Сериозно?

– Напълно!

Христина се заля в ситен смях, като си представи как началникът ѝ е подкачал от височината на ръста си, за да я защити от вражеските набези.

– И какво му е толкова важно на утрешния ден, че те предупреди да не се успиваш? Пак ли договор?

– Позна! Добросъседски взаимоотношения с един Винпром. Нуждаят се от качествена суровина за ековина, която можем да им подсигурием...

– Ще те прекъсна, и то без извинение – сложи пръст върху устните ѝ Михаил, и изпъна заповедно плещи. – Защото отвориш

ли дума за винопроизводството, няма спиране. Затова – край на служебните въпроси! Тази вечер ще говорим единствено за нас. Никой и нищо няма да вметваме помежду си. Ще сме само двамата... Става ли? – затопли тона с усмивка и я целуна за скрепяване на уговорката.

– Иска ли питане! – гушна се гальовно в него Христина и се настани удобно на предната седалка.

Беше ѝ леко и приятно. Лукашев се вряза в потока от коли със съсредоточеност, която придаде стръвен израз на лицето му. Така, леко приведен напред, с присвити очи, ѝ заприлича на ловец, преследващ жертвата си. Беше глупаво сравнение, но това ѝ хрумна, наблюдавайки го отстрани. Необяснимо защо се развълнува по особен начин. Сякаш ловецът преследваше нея, а тя копнееше да бъде настигната. Изведнъж я обзе странна еуфория. Тялото ѝ потъна в мека топлина, а сърцето заби учестено. Испита желание още сега, на минутата, да отпътува с него накрай света...

– Към вас? – сепна я гласът му.

– Разбира се – премигна смутено. – Само да не забравим да се отбием в ресторанта след светофарите. Според чревоугодника Статков гладът убива романтиката. Дори се е научил да готви, за да елиминира убицеца. Мисля, че агнешко с ориз и зеленчуци и няколко капки соев сос ще имат живителна сила.

– Кой казва, че ще сме гладни – възрази покровителствено мъжът. – Я погледни отзад. В онази кошница, наред с шампанското, има няколко вида отбрани сирена. „Рокфорт“, любимото ти е сред тях. Мари ги зареди за нас. Убеден съм, че като я видиш лятото, ще харесаш късия ѝ бретон. Толкова е игрива и занимателна, че ако не е бременността, ще я вземеш за хлапачка. А как сладко се обръща към мен с: „Мишу-у-у“

– Откога е бракът им?

– Отскоро, но като гледам коремчето ѝ, са тренирали доста преди това. Брат ми отиде да учи там и доста бързо се внедри. Вече има собствен бизнес в областта на архитектурата, в който са и родителите ѝ. Те са

му като патерици.

– Кой е по-големият?

– Той е с цели десет години по-малък от мен, но е далеч по-далновиден и рационален, притежава убийствен чар...

– Завист ли съзирам? – придърпа кошницата към себе си Христина и възкликна. – Ох, камъни ли има вътре? Не ми казвай, че всичко това е за ядене. Задава се пролет и всяка жена иска да рендоса излишните килограми.

– А твоите къде са? – огледа я скорострелно той.

– Като си сваля връхните дрехи, ще ги видиш. Тъй че смили се над мен, подстрекателю! Не ме изкушавай с тези деликатеси.

– Напротив, ще го сторя. Твоята закръгленост ме влудява и строго забранявам диетите. Това е вълшебно сирене и ние ще му отдадем съответното внимание с бутилка вино от дълбоките ти резерви.

– Не е добра идея да понесеш тази кошница и да я тикнеш в ръцете ми, но ще се съглася с теб, че съчетанието на

вино и френско сирене е изключително удачно. Ако киселинността им съвпадне, се получава истинско възшебство.

Михаил спря колата и кавалерски подаде десница. Христина слезе с елегантно изнасяне на стройните си крака и весело бърбрейки, се запътиха към ресторанта. Чу се далечен тътен и тя погледна тревожено към небето. Облаците, войнствено настръхнали и безкомпромисни, се готвеха за щурм. Минувачите редееха бързо.

– Дано дъждът ни изчака да се приберем – улови го по-здраво под мишница тя. – Никак не харесвам това страховито изражение на небето. Днес по обед беше раздрано на алени ивици и портиерът предсказа буря.

Без да подминават сладкарницата с бухнали в крем пасти, двамата след час спретнаха трапеза като за пир и седнаха нетърпеливи да опитат от всичко.

– А къде е щедрият дар от Дионисий? – попита Лукашев, след като се огледа неспокойно за бутилката червено вино. Забрави ли го, малка господарке, на този ужасно голям дом?

– Разбира се, че не – погали го ласкаво Христина. – Отворила съм го малко да подиша. Но възнамерявам да започнем с едно отлежало и много ценно уиски.

Лукашев не си падаше по твърдия алкохол, но случаят беше особен и можеха да пийнат по чашка. Тъкмо напитката ще моделира настроението им за разговора, който предстоеше. Беше позитивно зареден от пътешествието. Чувстваше се опиянен от присъствието на жената, за която копнееше, и оптимистично настроен за бъдещето, което ги очакваше. Личният му живот се подреждаше по начина, по който винаги бе мечтал. Христина бе идеалната жена: Тя уважаваше работата му и се дивеше от творбите му. Не ѝ бяха присъщи дребнавостта и непостоянството, а за променливо настроение и капризи не можеше да става и дума. Той все още не можеше да повярва в късмета си и се страхуваше да не би някой или нещо да объркат плановете, които кроеше за себе си и любимата жена. Този фатализъм му пречеше да отвори сърце и да се зарадва изцяло, дори в настоящия момент...

Навън валеше пороен дъжд. Той сякаш ги следваше по петите. Рукна след тях на самия праг и заблъска по вратата, настървено и заплашително. И двамата не обичаха тази хладна мокрота, която предизвикваше отпуснатост и меланхолия. Бяха дейни натури и особено сега имаха нужда от жизнерадостен и буден поглед върху нещата. Тази вечер трябваше да остане паметна. Лукашев се надяваше тя да отбележи началото на съвместния им живот и не искаше да губи миг от нея. Желаше да ѝ се наслади с всяка фибра от тялото и душата си и да я запечата завинаги в съзнанието си. Затова пое бързо чашата, която му подаде домакинята, и стръвно потъна в дълбокия ѝ поглед. Без да се откъсва от него, отпи с двойно удоволствие от силната напитка. Тя мина като огън през гърлото му и едва не го задави. Той обхвана шията си с две ръце и възкликна с гримаса:

– Б-р-р-р, за малко да ме изпепели! Любопитно ми е, госпожо експерт по алкохола, що за взривоопасна смес е това? От каква суровина, или може би киселина, се приготвя?

Христина се зарадва на интереса му, макар и шеговит. До този момент приятелят ѝ нито веднъж не я бе питал за нещо така тясно свързано с работата ѝ. Той пропусна да се информира и за медала, който получиха наскоро. По телефона тя му сподели, че целият колектив е в еуфория, но не се спря на подробностите. Михаил така и не се поинтересува от тях. Това идваше да ѝ каже, че този мъж я ревнува от работата или не желае да губи време в приказки за нея. Искане я необвързана и единствено за себе си. Но това не я тревожеше твърде – той е гениален творец, вложил по-голямата част от себе си в творчеството. Не му е до излишни неща. Вероятно повечето мъже бяха обсебвачи, но това едва ли е болка за умирани. Щом се обичат и държат един на друг, всичко останало ще се нареди както трябва.

– Главната суровина е покълнал ечемик – сериозно пое въпроса тя, но не се съдържа, и се изсмя на озадачената му физиономия. – Е, не се чака ечемикът да се

разлисти. Кисне във вода за два-три дни и се разстила на топло, за да покълне.

Михаил, който вдъхваше от аромата на напитката с полузатворени очи, полюбопитства:

– Но защо трябва да покълва?

– По този начин натрупва захарност, драги – тупна го ласкаво по челото тя, с цел да размърда мозъка му. – След това идва опушването с торф, който дава този специфичен аромат и вкус, на които се наслаждаваме в момента. Следва смилане, смесване с вода и бирена мая, ферментиране и така нататък, докато се налее в шишето.

– Виж ти!

Художникът беше впечатлен и истински заинтригуван. В тона му дори се прокрадна нотка на респект. Никога не си бе представял, че производството на алкохол е толкова дълъг и сложен процес.

Вечеряха на свещи, слушаха класически метъл балади, любимите на Лукашев, и дори направиха опит да танцуват. Не се получи, защото, както сама се изрази за себе си танцьорката, тя имаше два леви крака.

И наистина, движенията ѝ нямаха нищо общо с музиката! Гостът, като всеки човек на изкуството, притежаваше няколко дарби накуп: Той танцуваше гъвкаво, пеше вярно, свиреше на китара и можеше да участва в състезание по тенис на маса. Спорт, който обожаваше. Освен това ръководеше отлично и с виртуозност домакинството си.

Сега, когато наблюдаваше колко неспръчно се справя домакинята със сервирането на десерта, стана, за да ѝ помогне. Тя тъкмо възнамеряваше да постави чинийките с торта върху трохите, в близост до остатъците от салатата. Очевидно смяташе, че това е в реда на нещата. Отправи му поглед, изпълнен с благодарност и придружен от извинителна усмивка. Признаваше, че в тази област е за okayване. Открито му бе заявила, че домашната работа не ѝ се отдава и я намира досадна и несправедливо времеядна. Никога не би отказала помощ в кухнята, и то от толкова красиви и гениални ръце. Те като че ли извикваха движението, за да се опиват от съвършенството си.

Лукашев си даваше сметка, че занаятът трябва да бъде водеща фигура не само в кухнята, а и в хигиенизирането на жилището, но за него това не беше трагедия. Напротив, нейната непохватност и безпомощност предизвикваха нежността му. Жената, която боготвореше, му приличаше на дете, за което отсега нататък е длъжен да се грижи. Сякаш разгадала мислите му, Христина се поглезе жаловито:

– Добра съм, когато изпълнявам разпоредби. Често се мотая в краката на Йова. Тя ми поставя конкретни задачи: „Измий зеленчуците, разбъркай соса, обърни палачинката“. Виж, с това се справям!

– То е напълно достатъчно, миличко – засмя се с глас Михаил и я привлече към себе си. – Останалото ще върша аз. По-голям съм и по-опитен. Жената, която обичам, не е създадена за черен труд. Тя е с толкова богата душа и притежава такива неоценими качества, че всичко останало бледнее и се топи като сняг под слънце.

– Не би могло да се каже по-добре – приветства изявлението му с аплодисменти

Христина и го целуна в знак на признателност.

Окуражен от целувката и от небесносиния поглед, Лукашев реши, че е настъпил моментът. Изправи се рязко и изпъна пуловера по мускулестите си гърди. Христина веднага усети важността на мига. Тя също се изправи и го загледа в очакване. Незнайно защо гърлото ѝ се стегна от вълнение, а по тялото ѝ премина нервна тръпка. Бяха съвсем близо един до друг. Лицата им почти се докосваха, а дъхът им се сливаше.

– Христина – чу името си изречено с официалност и трепет. – Няма да акцентирам върху факта, че си всичко за мен. Това го знаеш много добре. Другото, което не знаеш обаче, е, че аз не мога да живея повече без теб – нито секунда! Мисълта, че утре ще се събудя сам, е убийствено невъзможна... Моля те, омъжи се за мен!

Христина трепна, но не от думите, а от черната мълния в очите му. Тя беше знак за разтърсваща страст и искреност. Опита се да преглътне вълнението си, но

не успя. Прозрачността на сините ѝ очи му даде възможност да проследи как те първоначално се замъглиха в дълбочина, а след това се забулиха от бляскава влага. Тя ставаше все по-обилна и едрееща, докато накрая преля от бреговете на гъстите мигли.

Лукашев онемя от изумление. Само това не беше предвидил. Очакваше звънлив смях, шега, тактично отклоняване, отсрочване, смълчаване, объркване или краткото „Да“, или „Не“. Но не и тези безпричинни сълзи. Те го хвърлиха в недоумение и го разконцентрираха. Той забрави, че в момента прави своето първо предложение за брак. Спусна се да я утешава с думите, че ако тя не възприема неговата настойчивост, няма да говорят за нищо друго, освен за впечатленията му от Франция и нейните професионални успехи в Пловдив. Дори ако компанията му ѝ е дотежала, той ще си тръгне начаса...

– Почакай – едва успя да изрече младата жена, задушена в прегръдките му, – нима ще си тръгнеш, без да чуеш моето „Да“?

Лукашев я отдалечи рязко от себе си, без да освобождава раменете ѝ. Стори му се, че

не е чул добре. Искаше да види изражението ѝ, за да се убеди, че няма грешка. Очите на желаната жена приличаха на прояснено небе. Усмиваха се и сияеха. Беше загубил дар слово и единственото, което успя да направи, бе да ги целуне. Нейният отговор прозвуча толкова странно и така неубедително, че той поиска да го чуе отново. Христина повтори своето „Да“ няколко пъти, защото виждаше, че с това подклажда радостта му. Накрая той я грабна на ръце и я понесе тържествуващ из салона. Тя се смееше щастливо, но не успя да си обясни тревогата, която връхлетя в душата ѝ, и даде израз чрез сълзите. Беше доволна, че Михаил не настоя да разбере откъде се взеха тези истерични потоци, защото не би могла да обясни. Знаеше само, че онова нещо, което сви-ва гърлото ѝ, е все още там. Затъкнато като рибена кост. Тя не си спомняше кога бе плакала за последен път. Може би в онази далечна земя, където имаше основателна причина за това. Не обичаше сълзите. Беше убедена, че те не само не

разтоварват нервното напрежение, но го съгъстват до експлозия. Защо се развълнува по този начин – така внезапно?! Като че ли някой натисна бутон в гърдите ѝ. Сълзите рукоуха без нагласа, като обилен дъжд след ярко слънце. Защо ѝ се искаше не само да плаче, но и да ридае с глас?

– За случая имаме френско шампанско! – дръпна я към действителността гласът на Михаил. – Ти можеш да подадеш чаши-те, любима. Истинският ни живот започва от този момент и трябва да го отбележим подобавашо. Обещавам, че ще направя възможното и невъзможното, за да бъдеш най-щастливата жена на земята.

Христина взе две гравирани кристални чаши от бюфета и ги поднесе под пенливия гейзер. Мъжът ги напълни догоре и остави бутилката върху масата. Бръкна в джоба на панталона си и извади изящна кутийка, обвита в пурпурно кадифе.

– Това е за теб! – изрече той развълнуван и отвори кутията. Диамантът блесна с цялото си великолепие. Очите на младата жена се замрежиха, но този път от възторг.

Тя се усмихна безмълвно и протегна треперещи пръсти. Михаил ги целуна, преди да сложи пръстена. Тя му подаде чашата и взе своята.

– Да вдигнем тост – извика възторжено той – за нас, за нашето щастливо бъдеще! Нека любовта ни съпътства през целия ни живот, до самия край. Наздраве!

Двамата протегнаха едновременно десници. В мига, в който чашите се докоснаха, вместо нежен мелодичен звън се чу остър хрущящ звук и чашата на Лукашев се пръсна във въздуха, сякаш заредена със свръхналягане. Това беше толкова неочаквано и не на място, че дълго време никой не бе в състояние да проговори или помръдне. Христина първа дойде на себе си. Тя изохка ужасена при мисълта, че Михаил се е наранил. Почти хвърли чашата си върху масата и сграбчи ръката му. Той разтвори мокрите си от пяна пръсти и тя се увери, с въздишка на облекчение, че премеждието е без последици.

– Слава богу! – възкликна задавено и опря устни в ръката му. – Нищо ти няма! Мисълта, че можеше да нараниш пръсти-

те си, ме побърква. Още утре ще изхвърля тези престарели чаши. Крайно време беше, но все отлагам – тя изрита гневно парчетата от кристала към стената и извинително протегна ръка. – Моля те да ми простиш, Мишо! Развалих прекрасния миг... Тази чаша не си знае годините. Какъв ужас! Та тя буквално избухна в ръката ти. Прав си, като ме укоряваш, че в моето съзнание нищо не е боклук. Обградена съм с непотребни вещи и продължавам да трупам, докато не се погребва под тях... Каква глупачка съм! Веднага ще донеса други чаши. Те са ми подарък от колектива за рождения ден и са тъкмо за шампанско. Защо не се сетих за тях, а посегнах не където трябва?!

Христина бърбеше нервно и безспирно. Тя ту сядаше, ту подскачаше от стола и загрижено опипваше пръстите на Михаил. Искаше да се увери за сетен път, че са здрави и читави. Той повтори няколко пъти, че нищо трагично не е станало, за да се вайка и притеснява толкова, че счупеното носи щастие и не е необходимо да изхвърля сервиза. Логично бе чашата да изтънее с вре-

мето, та с нея са вдигани безброй тостове, десетилетия наред са отпивали устни. „Мъртви устни“ – прибави в себе си. Пък и едва ли гаранцията за издръжливост на сервиза е повече от век. Вкъщи той имаше тънкостенни чаши, но те не бяха обслужвали поколения наред и си бяха читави, въпреки крехкостта. Ала и тези разумни доводи не бяха в състояние да я успокоят. Накрая тя се изчерпа. Сви се помръкнала върху дивана и се втренчи в пролуката между завесите.

Дъждът не спираше да плющи. Това още повече сгъстяваше тревожното напрежение. Призля ѝ от тътена на гръмотевиците и огнения камшик на светкавиците. Пришпорена от тях, бурята не само не утихваше, но вилнееше с пълна сила и категорична закана, че няма да спре, докато не изцеди до капка облаците. Тя беше толкова нехарактерна за началото на март, че Михаил дръпна завесата с едно рязко движение на силната си ръка и се взря озадачен в оголения прозорец. Той му заприлича на сцена с умопомрачаващ реквизит, върху чийто фон звярът

разкъсва жертвата си. Тъмнината се съгътяваше и това правеше още по-картинно насичането на небето от нажежените зигзагообразни ками. Вятърът гневно захвърляше едри капки върху стъклото, които се разплискваха и спускаха надолу в змиевидни вадички.

Христина се изправи и застана хипнотизирана зад гърба му.

– Човек би помислил – промълви едва чуто, – че някой плаче, опрял чело на стъклото, а зъбите му тракат от студ и ужас.

– Що за хрумване? – зачудено попита Лукашев, без да се обръща към нея, но в себе си добави: „Защо не, на тая къща призраци ù отиват!“ Загледан навън, той се питаше защо ли е този природен гняв на прага на новото. Намираще го крайно неуместен. Природата не хармонираще с чувствата им и никак не му съдействаше.

Слабо осветената улица се беше превърнала в река, която с бяс се въртеше около шахтата пред портата. Мълнии и гръмотевици се редуваха в ужасяваща последователност. Стъклата вибрираха и звън-

тяха като при земетресение. Влагата и мирисът на дъжд бяха проникнали през пролуките на неуплътнения прозорец и извикваха желание човек да се дръпне навътре, към по-надеждно и безопасно място. Мъжът притисна дървената рамка и спусна завесата. Бурята отстъпи назад и заглъхна. Не биваше да ѝ позволява да смути тяхната дългоочаквана вечер.

– Пролетта убедително отбелязва, че е на път. Искате да се подготвим за нея. – с пресилена бодрост оповести той и я улови окуражаващо за ръцете. – Ще гърми, ще трещи. Ще отприщва мътни потоци, докато се намести в рамката, отредена ѝ от природата. След цялата тая тупурдия ще се присмее на собствения си безпричинен гняв. Ще разтвори дъхави пазви и ще разкрие живописни прелести.

– Според мен иска да ни постави на колене – недоверчиво отбеляза жената и нервно издърпа ръцете си. Допирът с него сякаш отнемаше силите ѝ. Чувстваше се емоционално изцедена. Дори ѝ беше трудно да поддържа този лек, неангажиращ разговор.

– Ако цели това, ще го постигне, мила моя – усмихна ѝ се ободряващо Михаил и я прегърна ласкаво, но здраво през раменете. Нямаше да ѝ позволи да се изплъзне отново. Не и този път. – Ще коленичим, но в преклонение пред съвършенството ѝ. Утре, когато отворим очи, за да посрещнем изгрева за първи път заедно, ще видим, че вятърът е разхвърлял дъждовните облаци и е отворил пътя на слънцето. Макар и сънено, то ще бъде достатъчно заредено с енергия, за да целуне всяко кътче, където бурята е оставила следи. А ние с теб ще съзрем в цветовете на дъгата нашите сбъднати мечти...

– Колко поетично – направи опит да се отдръпне Христина, но не успя и му се усмихна вяло. – Никога по-нетърпеливо не съм очаквала утрото, но имам усещането, че това ще се случи след цяла вечност.

Лукашев я изгледа изпитателно. Тя не потъна в щастливо съзерцание при вида на пръстена. Нещо повече, дори не го разгледа и не поиска да узнае откъде го е купил. Нито пък как е улучил мярката. Види се не му се зарадва особено, а той не беше с обикно-

вено стъкълце. Не можеше да си обясни странното ѝ поведение. То започваше да го смущава. Едва ли бе продиктувано от случайно счупената чаша и вилнеещата буря. Щом мисълта му стигна до чашата, извика с престолен ентузиазъм:

– Госпожице, я да не се помайваме! Дай новия сервиз, за да го сефтосаме! Шампанското ще угаси пламналото ти въображение и няма да ти се привиждат тъжни лица.

Домакинята, чиято нервност бе избила по бузите в трескава руменина, побърза да сложи върху подноса две огромни чаши. Те приличаха на кастрони, приклекнали върху пачи крака. Михаил се развесели при вида им и шеговито констатира:

– Ето защо не си посегнала към тях, хитрушо! Не си искала да се напием, но ние все пак ще го сторим – и той напълни чашите с артистичен замах. – Хайде, наздраве за нас! За щастието ни! Нека е плодотворно и безбрежно...

– Наздраве! – пое боязливо своята чаша Христина и едва я допря до неговата.

– А, не така, – разсмя се гръмко Лукашев, – а така! – и дрънна силно чашите една в друга. – Ето, виждаш ли, съкровище, онава, което е ново, не се чупи. Да пием за любовта, която ще ни свърже завинаги!

– За любовта ни! – като ехо отвърна Христина и изпи почти на един дъх съдържанието на чашата си. Правилото, че хубавото вино се пие бавно, пропусна край себе си.

– Това ми хареса! – поощри я бъдещият съпруг и я изгледа леко примижал с чаровно и мило изражение. Без да се двоуми, напълни отново чашите и се разпореди с патос: – Типично по народному, а не предвзето, на проучвателни глътки, които задържаш в устата. Не пиене, а гаргара. Направо ми става гадно и губя желание да преглътна. Да го направим отново от раз, бонбонче!

Бутилката беше пресушена мълчаливо и неусетно. Христина никога не бе пила толкова много, и то наведнъж. Искаше да спре, но не можеше. Сякаш чашата сама се вдигаше към устните против волята ѝ. В главата и се мярна догадка, че иска да удави напре-

жението в гърдите си. Но то не спираше да расте и заплашваше да изригне в истерия. До този момент не беше изпадала в подобно невротично състояние. То беше напълно безпочвено и необяснимо. Тя следеше безучастно сръчните движения на Михаил, който, виждайки неразборията и безпомощното състояние на домакинята, се зае да разтребва масата. В погледите, които хвърляше към нея, имаше съчувствие и благосклонност.

Минута по-късно тя беше заспала върху дивана. Лукашев я зави с попадналата пред очите му покривка. Наведе се и я целуна. Емоциите ѝ дойдоха в повече. Явно не ѝ стигнаха силите, за да ги понесе. Жалко! След толкова очакване и копнеж... Той погледна отново навън и видя, че дъждът продължава да вали, но без предишното настървение. Взе връхната си дреха от закачалката и излезе безшумно в нощта.